

Stopiti v rane – nedelja božjega Usmiljenja

Četudi je Jezus že vstal iz groba, četudi je že premagal smrt, so učenci še vedno zaprti in zaklenjeni v sobi. *Strah*. Stvar, ki najbolj zasušnjuje človeka. Ga najbolj hromi, mu najbolj odvzema življenje. Vse naše grehe naredimo zaradi strahu. Samo pogledajte ranjene ljudi svojega življenja: barabe, nasilneže, teroriste, karieriste, posesivneže, ljudomrzneže in kar je še negativcev... Niso od vedno taki. Niti niso taki v svojem bistvu, v duši. Takšne jih je naredil strah. Zaklenil jih je!

Zato Jezus stopa v sredo svojih prestrašenih učencev. V sredo samega strahu, ki vsakemu človeku preprečuje, da bi imel VELIKO NOČ – da bi bil *odrešen*. Stopa v največjo in najglobljo rano, kar jih ima človek. Vendar to še ni velika noč. To še ni odrešenje. Manjka še nekaj, še bistveni del, to, kar Jezus reče Tomažu: »Kakor sem jaz stopil vate, *stopi tudi ti vame*. Položi svojo roko v to rano *in ne bodi neveren, ampak veren*.«

Jezus nosi rane, ker se velika noč lahko zgradi samo na ranah. Na njegovih ranah, ki so tudi naše rane. In stopiti v njegove in naše rane pomeni doživeti veliko noč. *Vstopiti v tisto, v kar si doslej nismo upali*. Kajti tam notri, v Jezusovi in naši rani, je naša velika noč. V temnem kotičku mojega srca, kamor sem iz strahu zaklenil svojo preteklost in njene bolečine.

Jezus je ranjen z isto rano. *S popolnoma isto rano*. Zato lahko povabi, da skupaj z njim vanjo stopiš tudi ti. Da se z njo soočiš. On je tam že bil. Vanjo pa moraš tudi ti, da mu pustiš, da te odnese ven iz tega groba. Ko boš namreč v svojih ranah, v vsem težkem in temnem iz svojega življenja, čutil, da te ima rad, da te sprejema, da ti ne zameri in te zaradi tega ne zapušča, temveč da te stisne k sebi in odnese ven, potem se boš spremenil.

Kajti za veliko noč moraš vstati tudi ti, ne samo Jezus. Tudi ti. In začne se, ko pustimo Jezusa v svoje rane. Ko pustimo Gospodovo ljubezen tja, kamor doslej ni imela vstopa. V svoje strahove, bolečine, v temine, v svojo preteklost. Da bi storili tisto, kar bi že dolgo morali, pa zaradi strahu nikoli nismo. Da bi naredili korak iz svojih ječ in svojih grobov. Da bi odpustili drugim ali sebi, da bi sprejeli sebe in svojo preteklost, njene dogodke, nesreče in bolečine. Da bi dopustili v sebi novo življenje.

Tomaž je mislil, da verovati pomeni se dotakniti Jezusa. A ni tako. Verovati pomeni pustiti, da se Jezus, živi Bog, moj edini Odrešenik, dotakne mene!